

[Socialministeren.]

ærede Ordfører for Venstre ind paa Principperne for Godkendelse af internationale Konventioner og hævdede — som Venstre altid har gjort det i Aarenes Løb, med mere eller mindre tiltalende Stædighed — vort Lands Selvstændighed — jeg tror, det i dette Tilfælde var i Forhold til Peru, Chile og Ecuador. Jeg kan berolige det ærede Medlem med, at man heller ikke fra Regeringens Side har skelet stærkt til de syd-amerikanske Republikkers Stilling til de internationale Arbejdskonventioner, men derimod har været noget betænkelig ved, at Danmark i Rækken af samtlige Lande i Verden vistnok kom omtrent efter Haïti. Jeg synes, vi burde lidt høre op i de civiliserede Staters Række med Hensyn til at ratificere Konventioner. Det ærede Medlem oplyste i den Anledning, at det var egentlig ikke nødvendigt, for Danmark havde allerede før Krigen en fremragende social Lovgivning. Jeg maa saa anvende det Argument, som jeg altid anvender i denne Sammenhæng, at naar man er Medlem af en international Organisation, saa ratificerer man Konventionerne, selv om det i og for sig ikke behøves for ens eget Lands Vedkommende, for at vise, at man er interesseret i Arbejdet, og for at paavirke de tilbagestaaende Lande til at ratificere. Denne Betragtning har aldrig fundet Genklang i Venstres Øren, det maa slæbes med til at ratificere Konventionerne, og jeg maa være glad, naar jeg faar een om Aaret — det er saadan Taksten. Det er ikke saa meget Indholdet, det kommer an paa, men mere end een om Aaret synes man ikke godt, man kan give Slip paa. Jeg henstiller derfor, at vi lader denne Diskussion om de internationale Konventioner hvile, indtil den næste kommer paa Dagsordenen, saa ved jeg, at man atter vil optræde med de samme Synspunkter som fra 1920 indtil i Aar; det er nemlig hvert Aar de samme Argumenter.

Den ærede Ordfører for Venstre sluttede med at sige, at han syntes ogsaa, vi havde saa forfærdelig travlt med, at Staten skulde træde til; nu skulde Loven træde i Kraft et Aar, før jeg oprindeligt havde foreslaaet . . . (Villemoes: Et halvt Aar!). Naa, et halvt Aar. Men det staar i Forbindelse med, at nu er der — paa Grund af det, som den ærede konservative Ordfører kaldte det konservative Initiativ — truffet saadanne Bestemmelser til Beroligelse for de nuværende Indehavere af Kontorerne, at der ikke er nogen særlig Grund til at vente, hvad der derimod var i det Øjeblik,

man ligefrem forlangte disse Kontorer nedlagt straks.

Jeg haaber med disse Udtalelser, der er fremsat med den sædvanlige Moderation, at have paavirket den ærede Ordfører for Venstre saaledes, at han vil være med til at gennemføre dette Forslag, der godt kunde være udarbejdet af Venstre, saa moderat er det, og jeg vender mig da til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Hendriksen), for hvis Tilslutning jeg altsaa takker. Dette ærede Medlem omtalte, saa vidt jeg forstod, ligesom Venstres ærede Ordfører, en Skrivelse fra Husgerningskontorerne. Jeg er afskaaret fra at diskutere denne Skrivelse, da jeg ikke har modtaget den . . . (Hendriksen: Den er dateret i Dag!). Ja, det forhindrer vel ikke, at jeg ogsaa kunde have modtaget den lige saa vel som de ærede Medlemmer; jeg staar ikke saa sent op, at jeg ikke vilde have været i Stand til at læse den inden Kl. 1 Eftermiddag. Men det er nu en Fejl, som man efter min Mening ofte begaar fra privat Side, naar man henvender sig til Rigsdagsudvalg, at man ikke samtidig sender et Eksemplar af vedkommende Henvendelse til den Fagminister, som Sagen sorterer under. Det gør jo mange, men ikke alle; derved afskærer man i mange Tilfælde Ministeren fra at diskutere vedkommende Spørgsmaal eller undersøge det, forinden det kommer til Forhandling. Derfor er jeg afskaaret fra at svare, dog ikke afskaaret fra at svare den ærede konservative Ordfører, for saa vidt som han gik ud fra, formentlig paa Grundlag af denne Henvendelse, at Reglerne i Stk. 3 vil blive administreret loyalt efter deres Indhold. Dertil kan jeg roligt svare, at det vil de blive. Men det afgørende for Administrationen kan ikke være, hvad vedkommende Indehaver tjener; det afgørende maa være, hvor stor en Afgift der tages af den enkelte arbejds-søgende, thi den Omstændighed, at Indehaveren maaske ikke tjener saa meget, kunde jo blot være Bevis paa, at der er dukket for mange op af den Art Forretninger. Det afgørende maa derfor være, om den Afgift, der gives af den arbejds-søgende, som jo normalt er fattig og ikke har Raad til at betale, er rimelig.

Det staar mig klart, at den ærede konservative Ordfører hellere havde set, at Forslaget fra Mindretallet i Socialraadet var vedtaget, eller at det var de foreløbige konservative Ændringer, der var vedtaget, og ikke de nu foreliggende. Men jeg antager ikke, at det ærede Medlem ønsker,